

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **E. K.**, zast. JUDr. Františkem Šístkem, advokátem, se sídlem Sportovní 826/8, 101 00 Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.9.2013, č.j. OAM-172/ZA-ZA06-HA03-2011, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobci bude po právní moci tohoto rozsudku vrácen soudní poplatek ve výši 3.000,-Kč k rukám jeho zástupce.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v plném rozsahu včas podanou žalobou, v níž uvedl, že důvody jeho žádosti jsou uvedeny ve správním spisu žalovaného. Podstata jeho žádosti o udělení azylu a jeho nespokojenosti se způsobem jejího vyřízení spočívá v tom, že v Ruské federaci nemá žádné zázemí, nemá tam bydliště, rodinné příslušníky ani majetek. Na území ČR pobývá již 13 let, mimo jiné i ve snaze vyhnout se jako občan Ruska nastoupení vojenské základní služby v ruských ozbrojených silách, v nichž je vojenská služba povinná. Obává se trestního postihu z důvodu nenastoupení této základní vojenské služby, tj. zadržení, odsouzení a umístění do věznice. Připustil, že vzhledem k jeho nízkému věku a dlouhé době pobytu na území ČR nebyl ve vlasti pronásledován a nevykonával žádnou politickou činnost. V minulosti Rusko navštívil, ale pouze na krátkou dobu z důvodu vyřízení osobních dokladů a poté ihned odcestoval. Namítal, že se žalovaný soustředil na zjištění povšechných informací o politické a bezpečnostní situaci v Rusku, avšak nezkoumal, jaká jsou přijímána sankční opatření ze strany ruských státních orgánů proti osobám, které odmítly vykonat základní vojenskou službu. Vytýká žalovanému, že nezkoumal podmínky v ruských věznicích se speciálním zaměřením na osoby vykonávající výkon trestu za vojenské trestné činy. Podle informací, které jsou žalobci známy z ruských zdrojů, je situace odsouzených osob ve věznicích velmi obtížná, přičemž je přesvědčen, že v případě návratu do vlasti mu v současné době hrozí vážná újma na zdraví, mohl by být ohrožen i na životě. Vzhledem k tomu, že na území ČR má všechny příbuzné, rozhodl se požádat o poskytnutí útočiště v ČR. Dále uvedl, že jeho manželství po čtyřech letech skončilo rozvodem. Prostředky k obživě si může opatrovat legálně jen výpomocí v rámci rodinné firmy, nikoli samostatně v plném rozsahu. Ze všech výše uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, s nimiž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že současná žádost je v případě žalobce v pořadí již jeho třetí žádostí o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Obě předchozí žádosti skončily neudělením některé z forem mezinárodní ochrany, tato rozhodnutí potvrdil jak příslušný krajský soud, tak i Nejvyšší správní soud (dále jen NSS). Zopakoval, že případ žalobce posoudil individuálně a jeho výpovědi porovnal s informacemi o zemi původu. K žalobní námitce o informacích „známých žalobci z ruských zdrojů“ o trestním stíhání odpíračů vojenské služby uvedl, že žalobce žádné doplnění dokazování v tomto směru nenavrhl ani se nevyjádřil. Žalovaný uvedl, že žalobcovy obavy z trestního postihu z důvodu nenastoupení výkonu vojenské služby byly již posouzeny v předchozím řízení, přičemž od této doby nedošlo k žádným podstatným změnám ve věci trestních postihů a žalovaný tak neshledal důvody k revizi již učiněného závěru. Zopakoval, že žalovanému správnímu orgánu je známo z předchozí úřední činnosti, že vyhýbání se povinnosti nástupu k výkonu základní vojenské služby je na základě příslušné právní úpravy v Rusku považováno za trestný čin s tím, že dotyčnému může hrozit maximálně tzv. administrativní trest – pokuta. Za trestný čin se považuje až skutečnost, když branec projde přes odvodní komisi, dostane povolávací rozkaz a vojenskou službu nenastoupí. Žalovaný

poukázal na to, že žalobce v roce 2011 navštívil Rusko za účelem vyřízení si nového cestovního dokladu a v souvislosti se svými výše uvedenými obavami z postihu neměl žádné potíže se státními orgány své vlasti, navíc mu státní orgány vystavily nový cestovní doklad, který si v Rusku osobně vyzvedl. Žalobcovo tvrzení, že tehdy kamarádovi podepsal převzetí nějakého dokladu, zřejmě povolávacího rozkazu, se tak jeví jako zcela nepravděpodobné. Žalobce tak dle žalovaného nesplnil podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, přičemž žalobcovu snahu o legální pobyt v ČR nebylo možno podřadit pod důvody k udělení mezinárodní ochrany, když tuto otázku řeší zákon o pobytu cizinců, jehož institutů mohl žalobce efektivněji využít. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 18.6.2003 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana, Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25.3.2004 žalobu zamítl a Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 30.6.2004 odmítl kasační stížnost žalobce jako opožděnou. Ani dalším rozhodnutím žalovaného ze dne 4.7.2008 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana, Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 11.12.2008 žalobu žalobce zamítl a Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 23.7.2009 kasační stížnost žalobce odmítl pro nepřijatelnost.

V pořadí třetí (současné) žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3.6.2011 žalobce uvedl, že má ruskou národnost, hlásí se k pravoslavné církvi, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. V ČR proti němu bylo vedeno trestní stíhání, šestnáct měsíců byl ve vazbě kvůli ublížení na zdraví. Uvedl, že je ženatý a za dobu svého pobytu na území ČR vykonával příležitostné práce. Z Ruska naposledy vycestoval dne 3.3.2001 z obavy, že by tam mohl přijít o svobodu. Ve vlasti nikoho nemá, v ČR se oženil s českou státní příslušnicí. Důvodem jeho opakované žádosti je obava, že by v případě návratu do Ruska byl uvězněn za vyhýbání se výkonu základní vojenské služby (dále také jen „ZVS“. Dále uvedl, že nemá jinou možnost, jak si upravit pobyt na území ČR. Do vlasti se vrátit nechce, nemá se kam vrátit, v ČR se nacházejí všichni členové jeho rodiny.

Při pohovoru dne 10.6.2011 žalobce vysvětlil, že v listopadu roku 2010 bylo negativně ukončeno jeho řízení o udělení pobytu v ČR za účelem sloučení rodiny, kterou podal z důvodu uzavření manželství dne 19.6.2009 se státní příslušnicí ČR paní N. S.. Jeho žádost byla vyřízena negativně proto, že byl v ČR odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody na šestnáct měsíců s podmíněným odkladem na tři roky. Stále má záznam v rejstříku trestů (nestačil podat žádost o výmaz), což je překážka pro řízení o povolení pobytu na území ČR dle zákona č. 326/1999 Sb. Obdržel výjezdní vízum, odcestoval do Běloruska, kde na zastupitelském úřadu ČR v Minsku požádal o udělení turistického víza. Nebylo mu vyhověno. Z ČR za ním přicestovala matka a společně odjeli do Ruska, do města

Saratov, odkud rodina pocházela. Protože dosud nevykonal ZVS, měl povinnost dostavit na vojenskou správu, ale prostřednictvím známého jen podepsal nějaké dokumenty (zřejmě převzetí povolávacího rozkazu) a vycestoval do Běloruska, kde čekal na vyřízení svého pasu v Rusku, což trvalo čtyři měsíce. Poté odjel do Ruska, vyzvedl si cestovní doklad a následně požádal v Bělorusku o udělení víza a dne 3.3.2011 opětovně přicestoval do ČR (vízum do ČR mu bylo uděleno na základě pozvání manželky). Popsal místa svého pobytu po příjezdu do ČR, spolu s manželkou společně nebydleli. Podanou žádostí o mezinárodní ochranu usiloval o sloučení s rodinou, konkrétně se svou českou manželkou. Dále vysvětlil, že v ČR vyrůstal, považuje ji za svůj domov (přicestoval za svými rodiči v roce 1996, kteří mají na území ČR povolen trvalý pobyt). Připustil, že neví, jakým jiným způsobem by si měl v ČR upravit svůj pobyt. V případě návratu do Ruska se obává zadržení, protože se vyhýbal nástupu ZVS, což je v Rusku považováno za trestný čin. Uvedl, že podepsal dokument, že dobrovolně nastoupí na vojnu, ale známý mu zařídil vydání cestovního dokladu. Dále sdělil, že nechce v Rusku vykonat ZVS, vládne tam šikana, pokud by ji mohl vykonat v ČR, učinil by tak. Uvedl, že byl informován o možnosti výkonu alternativní vojenské služby v Rusku, podrobnosti neznal, vyhýbal se nástupu ZVS, neví, jaký postih mu za to hrozí. Potvrdil, že obavy z nástupu ZVS uváděl již v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany. Novým důvodem současné žádosti je snaha o sloučení rodiny s manželkou, připustil však manželské problémy. Stejně skutečnosti uvedl v písemném doplnění žádosti ze dne 3.6.2011 (viz strana 3 napadeného rozhodnutí). K potvrzení výše uvedeného doložil fotokopii vojenské knížky, oddací list, výpis z evidence z rejstříku trestů ze dne 28.3.2011.

Při doplňujícím pohovoru dne 6.9.2013 žalobce uvedl, že je asi tři měsíce rozvedený, nyní žije společně s rodiči a bratrem, kteří v ČR pobývají na základě trvalého pobytu. Žalobce uvedl, že v ČR se rovněž vždy nacházel legálně, nejdříve na turistická víza, poté na základě azylového řízení, nikdy mu nebyl povolen dlouhodobý pobyt. Po skončení platnosti víza vždy vycestoval do Běloruska, kde si na zastupitelském úřadu čtyřikrát prodloužil vízum. Před čtyřmi lety musel vycestovat do Ruska za účelem vydání nového cestovního dokladu, což se protáhlo, na úřadech sám nebyl, pomohli mu známí. Vyjádřil se ke svému trestnímu stíhání v ČR a uloženému trestu, nyní již požádal o výmaz z rejstříku trestů. Do vlasti se vrátit nechce, celou rodinu má v ČR, obává se trestního stíhání za nenastoupení ZVS, neví, jaký trest by mu v Rusku hrozil. Je si vědom toho, že jeho problém nespadá pod azylové řízení, neví však, co by v Rusku dělal, všechno má zde v ČR.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Rusku. Jedná se zejména o Zprávu Ministerstva zahraničí Velké Británie, 2012- oddíl 9: Lidská práva ve sledovaných zemích – Rusko, duben 2013, Informace MZV ČR ze dne 6.8.2013, 2.7.2012 a 10.8.2012, Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze dne 5.6.2012, Výroční zprávu Human Rights Watch 2013, leden 2013 a Infobanku ČTK, „Země světa, Rusko“. Žalobce se s nimi seznámil, nevznese námitky ani žádné návrhy na jejich doplnění.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně již potřetí zabýval meritorně, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí učiněných v řízení o mezinárodní ochraně s přihlédnutím k předchozím dvěma azylovým řízením, na základě výše uvedených informací o zemi původu a materiálů předložených žalobcem. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce sám vyloučil jakoukoliv politickou činnost v zemi původu, proto nelze dospět k závěru o jeho pronásledování dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce neměl v zemi svého původu žádné potíže se státními orgány a rovněž nezmínil jakoukoliv diskriminaci své osoby ve vlasti z důvodů azylově relevantních. Proto nelze dospět k závěru, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Z výpovědí žalobce je zcela zřejmé, že svou vlast opustil

společně s rodiči již v roce 1996, v ČR vyrůstal, považuje ji za svůj domov. Na rozdíl od rodičů zde však nemá upraven svůj pobytový status. Opakované žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podával účelově z důvodu legalizace svého pobytu, což ostatně potvrdil i v současně vedeném řízení. Pokud jde o žalobcem rovněž opakovaně vyslovené obavy z postihu z důvodu nenastoupení ZVS v zemi původu, je soud nucen konstatovat, že tyto obavy byly žalovaným i příslušnými soudy zhodnoceny jak v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany (soudní přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 4.7.2008), tak opětovně v tomto řízení. Soud se s učiněnými závěry žalovaného plně ztotožňuje (viz strany 6, 9 napadeného rozhodnutí). Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury NSS (citované i v napadeném rozhodnutí) je zřejmé, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje, konkrétně již citovaný zákon č. 326/1999 Sb. Skutečnost, že se žalobce svým jednáním (spáchání trestného činu na území ČR, za který byl pravomocně odsouzen) sám vyloučil z možnosti udělení trvalého pobytu na území ČR dle citovaného zákona z důvodu neosvědčení trestní zachovalosti, jde plně k jeho tíži a tato okolnost není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Existence rodinných vazeb s občanem ČR tak již ze samotného smyslu citovaného ustanovení nemůže být důvodem pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Jak žalovaný správně uvedl, trvalý pobyt cizince, který uzavřel manželství s občanem ČR je upraven v zákoně o pobytu cizinců. Žalobce, který je v současně době rozvedený, se již nemůže úspěšně dovolávat ani snahy o sloučení s rodinným příslušníkem – manželkou dle cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu. K jeho udělení se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout.*

Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Žalovaný v rámci své úvahy hodnotil zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu a neshledal v jeho případě důvody pro udělení humanitárního azylu. Ostatně žalobce se tohoto zvláštního typu azylu ani nedomáhal, resp. neuvedl žádné skutečnosti hodné zvláštního zřetele, z nichž by bylo možné na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou

ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Žalobce vyslovil pro případ návratu do vlasti obavu z trestního postihu z důvodu nenastoupení ZVS. Žalovaný, přestože se touto obavou žalobce zabýval v již v předchozím správním řízení a na své závěry opakovaně odkázal, opětovně podrobně posoudil vyslovenou obavu na podkladě aktuálních informací o zemi původu (strana 9, 10 napadeného rozhodnutí). Soud ve shodě se žalovaným neshledal v případě žalobce splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a ani § 14b zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“*. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 48 AZ 116/2008-52 ze dne 9.7. 2009: *„Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) týž charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., zákona o soudních poplatcích, v platném znění, je cizinec v řízení ve věcech mezinárodní ochrany od soudního poplatku osvobozen.

Podle § 10 odst. 1 cit. zákona soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. Žalobce spolu se žalobou zaplatil soudní poplatek ve výši 3.000,-Kč kolkovými známkami. Vzhledem k tomu, že žalobce zaplatil soudní

poplatek, ač byl ze zákona od jeho placení osvobozen, rozhodl soud tak, jak je ve výroku III. uvedeno.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 19. února 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně